

Függelék

1. Szövegrészlet a regényből

59 Égő ember

Sosem lógok a suliból. Aki engedély nélkül távozik, azt elzárással vagy annál is rosszabbal büntetik. Én nem vagyok az a fajta. De mi mást tehetnék most? A jelek egyértelműek.

Mindenhol ott vannak, körülvesznek. Tudom, hogy be fog következni. Tudom, hogy rossz lesz. Azt nem tudom, pontosan mi fog történni, vagy milyen irányból jön majd, de azt tudom, hogy szenvedés, fájdalom és könnyek maradnak a nyomában. Borzalmas lesz. Borzalmas. Egyre többen

vannak. A gonosz kinézetű diákok. Látom őket a folyosón. Először csak egy volt, de aztán továbbterjedt, mint valami kórság. Mint a gombafertőzés. Titkos jelekkel kommunikálnak,

ahogy elmennek egymás mellett. Szervezkednek, terveket szőnek – és mivel rájöttem, én is célponttá váltam. Én leszek az első a sok közül.

De az is lehet, hogy nem a diákok azok. Hanem a tanárok. Nem lehet biztosan tudni. Csak annyit tudok, hogy ha eltűnnék, lecsendesednének a dolgok. Bármit terveznek is, nem fog bekövetkezni, ha elmegyek. Mindenkit megmenthetek azzal, ha elmegyek.

Megszólal a csengő. Kirohanok az osztályteremből. Azt sem tudom, milyen órán voltam. A tanár ma végig bohócnnyelven beszélt. Ma minden hangot letompít a folyékony félelem, ami úgy elborít, hogy akár bele is fulladhatnék, senki nem venné észre, hangtalanul süllyednék le egy feneketlen árok mélyére.

A lábam megszokásból el akar vinni a következő órára, de egy nagyobb erő az iskola főbejárata felé irányít. Gondolataim úgy száguldanak előttem, mint egy égő ember.

Hé! – kiált rám egy tanár, de ez csak tehetetlen, impotens tiltakozás. Kiszaladok az ajtón, senki sem állíthat meg. Átfutok az úttesten. Dudák harsannak. Nem fognak elütni. A gondolataim erejével megállítom őket. Látják, hogy csikorognak a kerekek? Ezt én csinálom.

A sulival szemben átlósan van egy üzletsor. Étterem, kisállat-kereskedés, fánkozó. Szabad vagyok, de mégsem. Mert érzem a gyilkos felhőt a nyomomban. Valami rossz közeledik. Valami nagyon rossz. Nem az iskolában – hogy is gondolhattam ilyet? Nem az iskolában. Hanem otthon!

Ott fog megtörténni. Anyámmal, apámmal, a húgommal. Tűz ejti csapdába őket. Orvlövész végez velük. Egy sofőr elveszíti az uralmát a kocsija fölött, és a nappalinkba csapódik, csak éppen nem véletlenül. Vagy igen. Nem tudom biztosan, csak abban vagyok biztos, hogy be fog következni.

Figyelmeztetnem kell őket, amíg nem késő, de amikor előveszem a mobilomat, látom, hogy az akkumulátor lemerült. Leszívták az aksimat! Meg akarják akadályozni, hogy figyelmeztessem a családomat!

Kétségbeesetten szaladgálok ide-oda, nem tudom, mit csináljak, végül megállok a sarkon, és a járókelőknek könyörgök, hogy adják kölcsön a telefonjukat. Rideg pillantásuktól a hideg futkos a hátamon. Ügyet sem vetnek rám, vagy meggyorsítják a lépteiket, mert talán látják, ahogy a rettegés acéltüskéje átdöfi a koponyámat, és lelkem mélyéig hatol.